

Απουσία πορείας προς το Σταυρό.

Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε Σεραφείμ.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή μας υπενθυμίζει ένα καταπληκτικό γεγονός που συνέβη 1500 χρόνια πριν από τη Σταύρωση του Χριστού. Συγκεκριμένα στο βιβλίο της Αγίας Γραφής «Αριθμοί» στο 21ο κεφάλαιο, αναφέρεται ότι οι Ισραηλίτες, αφού απελευθερώθηκαν από τους Αιγυπτίους και ενώ επέστρεφαν στην πατρίδα τους, στην έρημο όπου ευρίσκοντο, άρχισαν να παραπονούνται σφοδρά κατά του Μωϋσέως, παρ' όλο ότι ο Θεός με θαυματουργικό τρόπο τους έτρεφε με το «μάννα».

Η αγνωμοσύνη τους και η απιστία τους, όμως, τιμωρούνται αμέσως. Δηλητηριώδη φίδια εσκόρπιζαν παντού το θάνατο. Η έρημος που ευρίσκοντο οι αγνώμονες, οι αχάριστοι και άπιστοι Ισραηλίτες μετατράπηκε σε τοπο πόνου, αγωνίας και θανάτου. Τότε οι Εβραίοι τρέχουν με μετάνοια προς τον Μωϋσή και ζητούν βοήθεια. Τον παρακαλούν και τον καθικετεύουν να μεσιτεύσει να τους λυπηθεί ο Θεός. Τότε ο Θεός, όπως μας λέει η Αγία

Γραφή, διέταξε τον Μωϋσή να κατασκευάσει ένα χάλκινο φίδι και να το υψώσει πάνω σ' ένα ψηλό ξύλο στο μέσον του λαού. Στη συνέχεια οι Ισραηλίτες έλαβαν εντολή, όταν κάποιο δηλητηριώδες φίδι τους δαγκώνει, να στρέφουν το βλέμμα τους προς το χάλκινο φίδι και θα σώζονται.

Έτσι και έγινε. Το βλέμμα των Ισραηλιτών προς το χάλκινο φίδι εξουδετέρωνε τη δύναμη των δηλητηριωδών φιδιών. Οι Ισραηλίτες σώθηκαν.

Αυτή την ιστορία μας υπενθυμίζει ο Χριστός παραλληλίζοντάς την με τη δική του άνοδο επί του Σταυρού, ώστε όποιος πιστεύει σ' Αυτόν να σώζεται.

Μετά από το γεγονός αυτό της Παλαιάς Διαθήκης, διαγράφεται και τονίζεται η πορεία του απολυτρωτικού έργου που πρόσφερε η αγάπη του Θεού στον άνθρωπο με τον μονογενή του Υιό, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Άλλωστε αυτός είναι και ο λόγος που αναφέρεται το γεγονός αυτό από τον Χριστό και μάλιστα την Κυριακή πριν από την ύψωση του Τιμίου Σταυρού, που η Εκκλησία μας θα εορτάσει στις 14 του μηνός, μεθαύριο τη Τρίτη.

Μέσα από το κείμενο της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, οι Εβραίοι αντιπροσωπεύουν τον άνθρωπο, τα φίδια ταυτίζονται με την αμαρτία και το χάλκινο φίδι προεικονίζει το Σταυρό του Χριστού.

Είναι γνωστό από το πρώτο βιβλίο της Π. Διαθήκης, το βιβλίο της Γενέσεως, ότι ο Θεός είχε καταστήσει τον άνθρωπο βασιλέα και κυρίαρχο ολόκληρης της Δημιουργίας. Τον κόσμησε με χαρίσματα ωραία και υψηλά. Του χάρισε τον λογικό νουν για να σκέπτεται, να ομιλεί και να προσδεύει. Αντί, λοιπόν, ο άνθρωπος να εκδηλώσει την απέραντη ευγνωμοσύνη του προς τον σοφό Δημιουργό του, αποστάτησε. Παραβίασε την εντολή του Θεού με άμεση συνέπεια ν' αρχίσει να γεύεται τους πικρούς καρπούς της πτώσης του. Το προπατορικό αμάρτημα των πρωτοπλάστων λόγω της ενότητας της ανθρώπινης φύσεως είχε καταλυτικές συνέπειες σ' όλο το ανθρώπινο γένος με την έννοια, ότι πλέον ο κάθε απόγονος του Αδάμ και της Εύας γεννιόταν με τη ροπή και την τάση να ελκύεται από το κακό, να αρέσκεται στο κακό και να ζει στην αμαρτία.

Με την απώλεια του Παραδείσου μπροστά στους ανθρώπους πλέον απλώνεται μια απέραντη και τρικυμιώδης θάλασσα, που δημιουργεί αβεβαιότητα, αγωνία, αγώνες, ασθένειες, δυστυχίες, κόπους, ιδρώτες, πόνους και συμφορές, χωρίς να υπάρχει η δυνατότητα της λυτρώσεως, παντού ο πόνος και ο θάνατος. Από την ζωή των ανθρώπων έλειπε ο προσανατολισμός που θα τους οδηγούσε στο λιμάνι της σωτηρίας.

Η κορυφαία θέση που έδωσε ως δώρο στους ανθρώπους ο Θεός από όλη τη Δημιουργία του, σήμαινε και μεγάλες ηθικές ευθύνες να προστατεύει το Περιβάλλον και τη διατήρηση της Δικαιοσύνης ανάμεσα στους ανθρώπους. Αντίθετα με την απομάκρυνση του από το Θεό, ο άνθρωπος άρχισε και τις αδικίες και την καταστροφή του Περιβάλλοντος. Χωρίς οικολογική μετά-νοια από τις οικολογικές μας αμαρτίες, και τις δικές μας και των προγόνων μας, οι ελπίδες μας εκμηδενίζονται να αλλάξουμε τρόπο σκέψης και ζωής, να ζούμε οικολογικά, προστατεύοντας την όλη Δημιουργία χωρίς μολύν-σεις και καταστροφές, αλλά και με υψηλό το αίσθημα ηθικής ευθύνης για κοινωνική δικαιοσύνη για τη προστασία των ευάλωτων και άπορων και φτωχών αδελφών μας, ιδιαίτερα τη προστασία των αθώων άπορων και ορφανών παιδιών.

Μέσα στην ιστορία των αχάριστων Εβραίων της Π. Διαθήκης, δεν έλειπαν οι ελάχιστοι φωτισμένοι από το περιούσιο λαό του Θεού που αποτελούσαν το μέσον κοινωνίας Θεού και ανθρώπου, όπως οι άγιοι Προ-

φήτες. Αλλά και αυτοί δεν εισακούοντα από τα πλήθη, γιατί τα κάθε λογής φίδια, οι διάφορες αμαρτίες είχαν γίνει το περιεχόμενο της ζωής τους. Τις περισσότερες φορές μάλιστα τους κυνηγούσαν και τους σκότωναν.

Όπως το δηλητήριο των φιδιών στην έρημο επέφερε το θάνατο στους Εβραίους έτσι και η αμαρτία επέφερε το θάνατο στην ανθρώπινη ψυχή, σκότιζε και διέστρεφε το νου του ανθρώπου, αδυνατίζε τη θέληση, διέλυε τον θεσμό της οικογένειας, πότιζε τους ανθρώπους με ποτήρια γεμάτα οδύνες και πίκρες, διέλυε κάθε ελπίδα του ανθρώπου, καθιστώντας τον αιχμάλωτο κάποιου πάθους. Σ' αυτήν την οικτρά κατάσταση βρισκόταν η ανθρωπότητα πριν από την έλευση του Χριστού στο κόσμο. Αλλά σ' αυτή την προ Χριστού κατάσταση συνεχίζουν να βρίσκονται όσοι εξακολουθούν να ζουν μακριά από το Χριστό.

Όσοι εξακολουθούμε να ζούμε με τα πάθη μας και τις αδυναμίες μας, είμαστε ακόμη δέσμοι με την αμετανοησία και την αμαρτία. Ξεχνούμε ότι η απέραντη αγάπη του Θεού ανέσυρε τον άνθρωπο από τη πτώση του θανάτου.

Όπως μας λέει λοιπόν το σημερινό Ευαγγέλιο ο Χριστός ήρθε στη γη και σταυρώθηκε, «ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάννου 3,16). Το γεγονός αυτό, όπως είδαμε, προτυπώθηκε στην Παλαιά Διαθήκη όταν ο Μωϋσής ύψωσε το χάλκινο φίδι και σώθηκαν οι Εβραίοι από τα δηλητηριώδη φίδια, όταν το κοίταζαν με πίστη. Έτσι, και όποιος πιστεύει και ενώνεται με το Χριστό, που υψώθηκε στο Σταυρό, σώζεται από το θάνατο. Έχει ζωή αιώνιο. Ο Χριστός νίκησε τον θάνατο.

Η σύγχρονη κοινωνία αποφεύγει να μιλά για τον θάνατο. Φοβάται μήπως και δημιουργήσει συναισθήματα φοβίας και κατάθλιψης στον άνθρωπο. Η στάση αυτή όμως αποτελεί σφάλμα γιατί σε καμιά περίπτωση η φυγή δεν αποτελεί αληθινή λύση. Αντίθετα η χριστιανική αγωγή παίρνει θέση απέναντι στο θάνατο. Μιλά γι' αυτόν και οδηγεί στη νίκη εναντίον του. Συνδέει τον άνθρωπο με τον Χριστό και τον κάνει κατά χάριν Θεού, Αθάνατο.

Τελικά το δράμα του θανάτου είναι καθαρά δράμα ανθρώπινο, που λύνεται μόνο όταν ο άνθρωπος ενωθεί με τον Θεάνθρωπο Χριστό. Τότε δεν υπάρχει θάνατος γιατί ο σωματικός θάνατος για τον εν Χριστώ άνθρωπο αποτελεί διάβαση που τον οδηγεί στην αθανασία. «Χριστός Ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασιν ζωήν χαρισάμενος».

Ο θάνατος του Χριστού μας χάρισε την αιώνιο ζωή. Η σωτηρία του κόσμου πραγματοποιήθηκε πάνω στο Σταυρό του Γολγοθά. Η Θυσία του Χριστού λύτρωσε την ανθρωπότητα. Μας πρόσφερε στην αυθεντική τους κατάσταση όλες τις αξίες που εξυψώνουν τον άνθρωπο στη σφαίρα της βασιλείας του Θεού, την αλήθεια, την αγάπη, την ελευθερία, την ειρήνη και επιπλέον έδωσε στο κάθε άνθρωπο τη δυνατότητα να φτάσει στη θέωση, να γίνει ισόθεος κατά χάριν.

Δύο χιλιάδες χρόνια πέρασαν από τότε που υψώθηκε ο Σταυρός επάνω στο Γολγοθά. Όμως ο άνθρωπος δεν αξιοποίησε τις δυνατότητες που του πρόσφερε ο Θεός. Περιφρόνησε τη θεϊκή αγάπη. Αρνήθηκε να εφαρμόσει την αλήθεια που έφερε στον κόσμο ο Χριστός. Οδηγήθηκε σε μια καινούργια αποστασία. Αντί να φτάσει στη θέωση, βαδίζοντας το δρόμο της χάριτος, έφτασε στη θεοποίηση των υλικών πραγμάτων ακολουθώντας το δρόμο της απολυτοποίησης του εαυτού του. Γίναμε εγωϊστές και άπληστοι χωρίς περιορισμό. Όπως μας έλεγε ο μακαριστός Καθηγητής μας

της Απολογητικής Κωνσταντίνος Παπαπέτρου «ο χαβάς σου, ο χαβάς μου, ο χαβάς του, γίναμε μια χαβούζα».

Ο άνθρωπος της εποχής μας έστησε είδωλο τον εαυτό του και υποδουλώθηκε στα πάθη του. Στο βωμό της υλικής προόδου και της οικονομικής ευημερίας έχει τη τάση να θυσιάζει τα πάντα. Κι αυτήν ακόμα τη ψυχή του. Έτσι ο σημερινός άνθρωπος, παρά τα τεχνικά επιτεύγματά του και τις υλικές κατακτήσεις του, νοιώθει ανήσυχος και κουρασμένος. Έχει γεμάτο το στομάχι του και άδεια την ψυχή του. Βλέπει πως έρχεται η καταστροφή και δεν κάνει καμιά προσπάθεια για να τη σταματήσει. Απογοητευμένος από όλους κι από όλα, άφησε να παραλύσει μέσα του κάθε δύναμη αντιστάσεως και πίστεψε πως τα πάντα έχουν πια γι' αυτόν χαθεί. Τούτο είναι το τραγικότερο λάθος του σημερινού ανθρώπου: η απελπισία του και η αδιαφορία του.

Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούμε ότι ο Χριστός, όπως τότε που ζούσε ως άνθρωπος στη γη, έτσι και τώρα, βρίσκεται κοντά μας, για να μας οδηγήσει νικηφόρα στη δόξα της Αναστάσεως, στη βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Ο Θεός μας έδωσε τα πάντα. Τα έδωσε και τα δίνει όλα άφθονα σε καλούς και κακούς. Στέλνει τ' αγαθά Του σε δίκαιους και άδικους. Ανατέλλει τον ήλιο Του σε πονηρούς και αγαθούς. Αγαπάει φίλους και εχθρούς. Κατά τον ίδιο τρόπο ο Θεός θέλει να δίνουμε και εμείς. Θέλει να δίνουμε στους συνανθρώπους μας την καλοσύνη, την αγάπη, την δικαιοσύνη, την ταπείνωση. Θέλει να δίνουμε στους άλλους την παρηγοριά, την ελπίδα και τη χαρά. Θέλει να δίνουμε το καλό παράδειγμα της χριστιανικής ζωής. Να δίνουμε τόπο στην οργή, φως στο σκοτάδι, αλήθεια στο ψέμα, ελευθερία στη τυραννία. Θέλει να δίνουμε, όπως Αυτός, χωρίς υπολογισμούς, χωρίς ιδιοτέλεια, χωρίς βία. Κάθε τέτοια δόση είναι και μία ανάβαση, μία μεταμόρφωση, ένας προσανατολισμός, που οδηγεί στη χριστοποίηση του ανθρώπου.

Η καθημερινή απειλή του κορωνοϊού προς την Ανθρωπότητα γίνεται αφορμή για να δείξουμε με την κοινωνική μας αλληλεγγύη κατά πόσο ακολουθούμε το Δρόμο του Χριστού και των αγίων μας.

Γι' αυτό η εντολή της αγάπης μας προς τον κάθε άνθρωπο τοποθετείται μετά ακριβώς από την εντολή της αγάπης μας προς το Θεό. Παρα-

λείποντας να δείξουμε την αγάπη μας προς τον πλησίον μας, παραλείπουμε να εκδηλώσουμε την αγάπη μας στο Χριστό.

Σε καμία περίπτωση όμως δεν πρέπει να συγχύζουμε το περιεχόμενο της αγάπης μας με την αποδοχή και τη στήριξη λανθασμένων και κατάστροφικών απόψεων, αλλά αντίθετα με την αντίθεσή μας σ' αυτές.

Το μαστίγιο που χρησιμοποίησε ο Χριστός στο ναό για να διώξει αυτούς που ασεβούσαν στο Θεό κάνοντας αδικίες σε βάρος των συνανθρώπων τους, ήταν πράξη αγάπης.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>